Al front i a l'enfront d'un problema

Per JOSEP M.ª RUERA

En parlar de problemes, en una revista com la nostra, ja vol dir parlar de músics.

Què és l'estudi de la música sinó un problema sempre present? Per meravellós que sigui l'artista, sempre tindrà artísticament un problema a resoldre.

I no parlem del viure del músic, perquè els problemes llavors són massa nombrosos i complicats.

Avui parlarem d'un que compendia els dos aspectes: l'artístic i el material.

Preguntem: Fa un bé o fa un mal al professional de la música, el fet de que ara comenci a sortir tanta gent que es dedica a l'estudi o al conreu del nostre art?

Aquest problema només l'exposarem i que cadascú el resolgui com li plagui. I amb aquest motiu em dirigeixo als veritables professors de música que sortosament compta el nostre Sindicat Musical de Granollers i la Comarca.

Es una «perogrullada» l'afirmar que, com més siguin a repartir, menys tocarà a cadascú. Això ja qualsevol marrec ho soluciona comptant amb els dits.

Però ja és més difícil, encara que sembli que no, demostrar que quants més siguin a repartir, més pertocarà a cada ú.

Als països on hi ha més generalització en l'estudi de la música sabem que els músics són més respectats i estimats, i passa el contrari allà on la música és el plaer tan sols d'una selecció.

Aquí ens trobem que molts que han passat plàcevolment estudiant només dos anys un instrument ja són admirats i aplaudits per un estol d'ignorants que desgraciadament són en majoria. Igualment els que tenen la «seba» de compondre música, que prenen un tros d'aquí i un tros d'allà, un procediment d'aquest o d'aquell, la influència de tal o de qual i ja es creuen ésser uns genials creadors quan no fan més que el que fan els «micos» o els «lloros» amb les seves facultats d'imitació. No obstant, aquests «musicastres» són la delectació de la majoria de llurs coterranis, que se senten tan feliços oïnt música com prenent un xarop amb sifon quan no saben què prendre.

Està clar que aquest ambient crea tal estat d'equívoca apreciació, de prompte cansament, de banalitat, de poc respecte al nostre art, que fatalment obra en perjudici de tots.

Al contrari, creiem que en pujar la cultura musical en el gros públic, puja també l'aspecte general de la música considerada com una de les belles arts, i el que ara és en benefici (i que minso!) de tants aprenents, llavors redundaria en pro de la intuïció, de l'estudi i de la dignitat de l'autèntica professió. El culte a la música simfònica, que aplega tants executants en un mateix lloc; la necessitat de donar esplai al sentiment musical, que és ço que crea els públics, tant en música de concerts com de dansa, seria una font que ens salvaria de la sequedat en què ens trobem, que és el que presenta el paorós problema del músic professional.

Però també hi ha molts que sostenen el contrari d'això que diem; és a dir, que s'espanten en veure que el poble comença a acostar-se a les escoles i acadèmies musicals. Es que amb això veuen en perill la professió musical.

Els que defensen aquesta teoria, es posen al front o a l'enfront del problema?

Butlletí del Sindicat Musical de Granollers i sa comarca, 1/3/1936, p. 4 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers